

Opa en de baard

Daar kwam oma de trap al afgeroetsjt. Bolderde nog bijna opa ondersteboven, die al klaar stond. Hij bromde iets van: “Chinees servies, compleet achtergesteld. Waarom doe je het toch?” Oma sprak: “’t Is goed voor mijn eeltballetjes,” en ze deed alsof ze eeltballetjes tussen drie vingers en twee handen liet rollen. Opa bekommerde zich meer om de traptreden. Oma rolde alreeds weer naar boven. “Zoek nou eens naar dat eindje koperdraad dat we in de oorlog hebben verstopt,” zei opa nog, veertig jaar te laat. Oma was uit zicht verdwenen, maar je hoorde de vliering kraken. Er verschoven pannen op het dak en de voegen aan de voor- en achtergevel moesten iets van hun samenhang prijsgeven.

Mopperend stommelde opa rond. Hij was nog boos, omdat zijn kleinzoon eerder die dag had gevraagd: “Opa, als jij dood bent, mag ik dan jouw baard erven?”

Opa had niet eens een baard, zelfs geen -groei, vanwege die erfelijk aangeboren afwijking. En dat dan zo'n snotneus, die niet eens snot had vanwege die erfelijk aangeboren afwijking en die niet eens een neus had vanwege zijn afwijkende aangeboren erfelijkheid, hem om zijn baard durfde te vragen!

twölf-zes-07; 15-zes-07; vijf10-zeven-07